

legenhed. — Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger om, hvad der skal forstaaes ved „bedste Mand“, er jeg enig med ham i, at naar der er Tale om de to bedste Mænd, bør den ene være Styrmanden og den anden s. Ex. en af de fuldbefarne Matroser, for at det ikke skal være altsor eensidig i Skipperens Magt at afgjøre, om en Mand er duelig eller ikke; Styrmanden staaer nemlig mere uafhængig ligeoverfor Skipperen end nogen af Matroserne. — Med Hensyn til Forpleiningen er jeg ogsaa enig med ham i, at det var godt, om vi fik et nyt Forpleiningsreglement, men at det nuværende er meget slet, kan jeg ikke være enig med ham i. Der er vel der ikke talt om to Ting, nemlig Thee og Caffe, men kun om Brændevin; men det er Noget som Læberne have ført med sig, at de to førstnævnte Drikke ere gaaede over til at blive Ting, som bruges ombord i Skibene. — Jeg kommer nu til et Punkt, hvori jeg heller ikke er enig med det ærede Medlem, det er med Hensyn til det Svar, som Mandsskabet skal give sine Foresatte ombord i Skibet, naar der bliver befaleet det Noget. Jeg maae tvertimod hvad han ansøgte, sige, at Mandsskabet skal svare, og jeg har altid ivretesat den Mand, som ikke gjorde det. Det ærede Medlem maa meget godt kjende fra sin Skibsart, at naar man giver en Mand en Ordre, lader man ham gjentage den, da man ellers ikke veed, om han har forstaaet den. At Svaret skal være bestedent, følger af sig selv; men det bør ogsaa staae i Loven, at det skal være tydeligt. At deraf skulde komme den Ulempe, at Mandsskabet skulde give Skipperen mugne Svar, troer jeg ikke; et saadant Svar vilde ialtsind kunne betragtes som usømmelig Opførsel mod Skipperen og som saadan paadrage Vedkommende en lille Røffelse. Det er ved Tjenestens Udførelse navnlig ved Manevrerne ganske nødvendigt, at den, som giver en Ordre, strax faaer at vide, at Ordren er bleven hørt. — Med Hensyn til § 6 kan jeg ganske slutte mig til det ærede Medlem saavel som til alle de Andre, der have talt mod den, og det Uheldige ved den er baade profaisk og poetisk blevet gjort de andre Medlemmer af Thinget saa tydeligt, at jeg ikke behøver at sige mere derom. Denne Paragraph er maaskee den comiske Side

af Loven; de Mennesker, der meest skulde beskyltes, ere efter den meest udfatte for corporlig Røffelse, og de Mennesker, som trænge meest til saadan Røffelse, ere beskyttede derimod. Jeg troer derfor, at Thinget vil være temmelig enig om at stemme denne Paragraph ud. Men idet det Medlem, som først talte om Tampen, udbredte sig om denne Sag, sagde han, at hvad der var endnu mere forkasteligt derved, var, at Straffen skal udføres i Vidners Overværelse. Deri kan jeg ikke være enig med ham. Skal denne Straf blive staaende, maa den naturligtvis gives i Vidners Overværelse, for at der kan have Sikkerhed for, at Skipperen ikke benytter den i andre Diemed, end tilladeligt, og ikke i større Grad, end der er Hjemmel til i Straffeloven. Det ærede Medlem kom ved denne Leilighed til at omtale et Skib, hvori Tampen havde været ordentlig meget igang, og jeg husker ogsaa meget godt, at dette Skib lagde sine Been; men jeg kan ikke see noget Sammenhæng mellem disse to Ting, jeg veed et andet Tilfælde, nemlig i et Skib, hvor jeg selv var, og hvor der var en lignende dansende Tamp, men dette endte med et Commandeurkors. Det er altsaa, ligesom man opfatter Sagen, den kan ende med Forliis, og den kan ende med Commandeurkors. Det er blevet sagt mig — jeg var ikke med Skibet til Enden af Reisen — at en Mand i Tidens Løb havde faaet 2000 Slag Tamp paa sin Ryg; om det er sandt, skal jeg ikke kunne sige, men at det ikke var umuligt efter den Skik og Orden, der var i Skibet, da jeg forlod det, vil jeg indrømme; men som sagt, det endte med et Commandeurkors. Jeg vil endnu blot tillade mig at bemærke — De maa ikke tage mig det ilde op — at de mange Tamp, der dengang fandt Sted, var noget, der hørte med til hele Tidssaaenden, og hvis Narfagen hertil kunde bebrødes Noget, saa maatte den søges i den yderst slette Bestyrelse, Marinen dengang var undergivet.

Et æret Medlem fra Randers (S. Nee) har bemærket angaaende § 25, at det vilde være heldigt, om det var en Mand tilladt at forlade et Skib, naar han kunde faae en Styrmandsplads; dette istemmer jeg ganske. Efter den norske og engelske Sælv er dette Tilfælde